

ஒப்பீட்டு கோட்பாட்டு அணுகுமுறையில் தொல்காப்பியமும் நம்பியகப் பொருளும்

பா. மேகலா ^{அ. *}, கோ. ஜெயஸ்ரீ ^அ

^அ தமிழ்த்துறை, அரசினர் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), கும்பகோணம்-612001, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Tholkaapiyam and Nambiaga Porul in a Comparative Theoretical Approach

B. Megala ^{a, *}, G. Jayasree ^a

^a Department of Tamil, Government College for Women (Autonomous), Kumbakonam-612001, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
megalasuri1993@gmail.com

Received: 18-07-2022
Revised: 22-09-2022
Accepted: 18-10-2022
Published: 08-12-2022

ABSTRACT

Ancient Tamil language is rich in grammar. Grammar is obtained from literature as oil is obtained from sesame seeds. There are about fifty grammar books in Tamil. These are the five types of grammars such as letter, word, object, word, and group. The five types of grammars are related to each other, such as the word formed by letters, the pattern used to express the meaning of the word, and the pattern used for the method of speaking. Among these, the things that come to represent the meaning of writing, and the things that come to represent the meaning of words, are the one that excels. This study is to investigate how a content can be found similar, expanded, and separate. Grammar is the protocol developed by the scholars according to the Tamil tradition to regulate the visual language of this case. The text "Nambiyaga Porul" is believed to have been composed by Nambiar in the 12th century BC. It was composed by adapting the grammar of the Tolkapiyam. The text expands the ideas that need to be expanded and summarizes what needs to be said. This book has five parts. Total there are 252 chapters such as 116 in Agam, 54 in Kalavu, 29 in Varaivu, 10 in Karpiyal, and 43 in Olibiyal. The text also explains Thirukkovaaiyar's definition about grammar. 'Grammar is the norm for literature and many attempts were done to find the changes taking place in grammar. The first book in these processes was Tanjaivanan's "Kovai". Tradition prevails in the society as rules, virtues, restrictions and structures. Thus, Nambi named the book as "Agaporul Vilakkam". Later, it was given as "Nambiyaga Porul" with his name. The aim of this article is to know the similar, extensive, doubt-dispelling elements that can be found in Tolkappiyam's epistemology and in the epistemology of Nambiyaga Porul.

Keywords: Nambiaga Porul, Thokaapiyam, Grammar, Literature

முன்னுரை

தொல்காப்பியர் காலத்தில் அடிப்படை வாழ்க்கை அமைப்பாக அகம், புறம் என்ற இரண்டு கோட்பாடுகள் அமைந்திருந்தன. அகம் என்பது வீட்டு வாழ்க்கையைக் குறிக்கும். காதல், கற்பு போன்றவை களவியல் கற்பியல் என்றழைக்கப்பட்டன. புறம் என்பது வாழ்க்கையை குறிக்கும். மனிதன் சமுதாயத்தோடு வாழ்வது புறம் என்ற பகுதியில் அமைகிறார் தொல்காப்பியர். பின்புதான் அகம், புறம் என்பது அறம், பொருள், இன்பம் என்றானது. இன்பத்தை அகத்திலும், அறம்பொருளைப் புறத்திலும் அமைக்கிறார். இதனுள் தொல்காப்பியத்தையும், நம்பி அகப்பொருளையும் ஒப்பிட்டு ஒத்த, வேறுபட்ட, சமநிலைப்பட்ட கருத்துக்களை விரிவாக ஆய்வோம்.

நூலின் கால வரையறை

இந்திய மொழிகளில் தாய் மொழியில் எழுதப்பெற்ற முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம். இதன் காலம் கி.மு. 5320 என்பது பேராசிரியர் அவர்கள் கருத்து. அதேபோன்று “உலக மொழிகளிலும் முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமே” The Cambridge Encyclopedia of the World Ancient Languages - edited by Roger D. woodard 2004, 2010 என்ற நூலின் வழி உலக மொழிகளின் முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமே என்பதை உணர்கிறோம். தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு பின்பு பொருள் இலக்கணம் இல்லாதிருந்தது எனவும், அதனால் இறையனார் களவியல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது எனவும் அறியலாகிறது. அதற்கு பின்பு 13ஆம் நூற்றாண்டில் நாற்கவிராசர் நம்பி என்பவர், அகப்பொருள் நூலை எழுதினார் அந்நூல் நம்பியகப்பொருள் என்று அழைக்கப்பெற்றது.

கோட்பாடு - விளக்கங்கள்

கோட்பாடு என்பது அதன் பரிணாம வளர்ச்சியில், ஒரு குறிப்பிட்ட தலைப்புக்கான அடிப்படைக் கருத்துகளின் தொகுப்பைக் குறிக்க வந்த சொல் எனலாம். இஃது யதார்த்தத்தின் சில அம்சங்களைப் பற்றிய ஒரு கண்ணோட்டத்தை வெளிப்படுத்த முயல்கிறது. கருதுகோள்களின் தொகுப்பாலானது. மேலும் அறிவியலில், ஒரு உறுதியான அனுபவ அடிப்படையைக் கொண்டிருக்கும்போது மட்டுமே அறிவு விளக்கங்களின் தொகுப்பு கோட்பாடு என்று அழைக்கப்படுகிறது.

கோட்பாடுகள் இயற்கை அறிவியல் மற்றும் சரியான அறிவியலில் மட்டுமல்ல, கல்விசார் ஆய்வின் அனைத்து துறைகளிலும் தத்துவம் முதல் இலக்கியம் வரை உள்ளன. பல சூழ்நிலைகளில், கோட்பாடு யதார்த்தத்தின் மாதிரியாகக் காணப்படுகிறது. ஒரு கோட்பாடு எப்படியாவது சரி பார்க்கப்படவேண்டும். கோட்பாடானது சில நிகழ்வுகளை விளக்குவதற்கு ஒரு சுருக்கமான கருத்துக்களைக் குறிக்கப் பயன்படும் ஒரு சொல், அந்த நிகழ்வின் கணிப்புகளைச் செய்ய இது நம்மை அனுமதிக்கிறது. நடைமுறையில் அடைய கடினமான ஒன்றை விவரிக்கவும் இது பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது ஒரு கருத்தாக்கம் (Ideology) கொள்கையின் தன்மையினைக் கொண்டதே கோட்பாடு.

ஒப்பீட்டுக் கோட்பாடு

ஒப்பீட்டுக் கோட்பாடு என்பது இலக்கியப் படைப்புகளை அல்லது ஏதேனும் இரு நூல்களை ஒன்றுடன் ஒன்று ஒப்பிட்டு ஆராயும் திறனாய்வு முறையைக் குறிக்கும். இலக்கண, இலக்கியங்களை ஒப்பியல் முறையில் அணுகும்போது அவற்றைக் குறித்த பல்வேறு புதிய புரிதல்களும், அனுபவங்களும் நல்ல படிப்பினையும் கிடைக்க வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. இதனுள் தொல்காப்பியத்தையும், நம்பி அகப்பொருளையும் ஒப்பிட்டு ஆய்ந்து தெளிவோம்.

தொல்காப்பியம்

தமிழில் இன்று கிடைக்கின்ற நூல்கள் முதல்நூல், முதன்மையான நூல், எழுத்து சொல் பொருள் என்ற முப்பொருள்களைக் கூறும் நூல். உலகப் பொதுநூல் உலகத்தோற்றம், உயிர்களின் வகைப்பாடு, அவ்வுயிர்களைப் பற்றிய பகுப்பாய்வு, அவ்வுயிர்களின் இளமை, முதுமைப் பெயர்கள் போன்றவற்றைக் கூறும் நூல். உலகப் பொருள்களை முதல், கரு, உரி என்று முப்பிரிவாகப் பிரித்து விளக்கம் தருகிறது தொல்காப்பியம். மொழி இலக்கண நூல் மட்டுமன்று, வாழ்வின் இலக்கணத்தையும் வகுத்துக் கூறும் நூல். வாழ்விற்குத் தேவையான பண்புகள் தேவையற்ற தீக்குணங்கள் போன்றவற்றைத் தெளிவாக பேசும் நூல். தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலத்தில் இது போன்ற ஒரு நூல் இந்திய மொழிகளிலோ, உலக மொழிகளிலோ தோன்றவில்லை என்பது உண்மை. திருக்குறள் போன்றவற்றில் தொல்காப்பியக் கருத்துக்கள் சொற்கள் உள்ளன. அதனால் அவற்றிற்கு முந்தையது என்பதில்

ஐயமில்லை. நூலின் காலத்தை கிமு மூவாயிரம் என்றும் கி பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்றும் கூறுவோர் உண்டு. இருப்பினும் தொல்காப்பியர் கிமு நான்காம் நூற்றாண்டினர் என்று கருதுதல் தகும் என்று கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியது.

அகப்பொருள் கூறுகள்

அகப்பொருளில் ஐந்து வகையான ஒழுக்கங்கள் பேசப்படுகின்றன. அவை நிலம், பொழுது என்றவாறு வகைப்படுத்தப்பட்டு அவற்றிற்கு ஐந்து வகை திணைகள் நிலத்திற்கேற்ப வகுக்கப்பட்டுள்ளன. முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பனவாகும். காதல் வயப்பட்ட ஆண், பெண் இருவரின் உள்ளமும் ஒருவர் பால் மற்றவர் மீதெழுந்த அன்பினை வெளிப்படுத்துவனவாக இருப்பதால் இவை அன்பின் ஐந்திணை என்றழைக்கப்பட்டன. இருவருடைய உள்ளமும் ஒன்றுவதற்கு முன்பு ஒருவர் பக்கம் மட்டுமே அன்பு முதலில் தோன்றும். இதனை கைக்கிளை (ஒரு பக்கக் காதல்) என்றும், இதனுடைய வளர்ச்சியே ஐந்திணை என்றும் கூறப்பட்டது. ஒருவர் மீது மற்றவருக்குத் தோன்றும் காதல் பொருத்தமானதாக அமையாத போது அதற்குப் பெருந்திணை என்று பெயரிடப்பட்டது.

தொல்காப்பியமும் நம்பியும் கூறும் திணைப்பாகுபாடு

தொல்காப்பியம் கூறும் அகத்திணை நூற்பாக்கள் ஐம்பத்து எட்டு நம்பியகப்பொருள் சொல்லும் அகத்திணை நூற்பாக்கள் நூற்றுப்பதினாறு. தொல்காப்பியர் கூறியவற்றை விரிவாக விளக்க வந்த நூலே நம்பியகப்பொருள் எனலாம். இரு நூல்களிலும் முதல் இருபது, இருபத்தைந்து நூற்பாக்கள் முதல், கரு, உரிப்பொருளையும், திணைப் பாகுபாட்டினையும் விளக்குகின்றன. தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலைக் கூறும்போது, அவற்றிற்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகியவற்றை

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே”

கூறியுள்ளார் (Subramanian, 2008). இவரை அடியொற்றி நம்பியும்,

“முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் எனமுறை

நூதற்பொருள் மூன்றினும் நுவலப்படுமே”

என்றபடி உரைத்துள்ளார் (Poongavanam, 2009). மேற்கண்டவாறு முதற்பொருளாவது உலகம் தோன்றிய காலம் முதல் இருக்கும் நிலமும் பொழுதுமாகும்.

மேலும் கருப்பொருளை,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகை”

என்ற தொல்காப்பிய நடையைக் கண்ட நம்பியார்மேலும் ஓர்ஆறனைக் கூட்டிப் பதினான்காக்கிக் கருப்பொருளைச் சொல்வார் (Subramanian, 2008). இதனையே

“ஆரணங்கு உயர்ந்தோர்அல்லோர்புள்விலங்கு

ஊர்நீர் மரம் உணாப்பறை யாழ்ப்பண்

தொழிலெனக் கருஈர்எழு வகைத்தாகும்

என்று விரித்துக் காட்டியுள்ளார் (Poongavanam, 2009). அன்பின் ஐந்திணைகளில் குறிஞ்சியின் கருப்பொருள் பூ, குறிஞ்சி மலராகும். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மலரும் குறிஞ்சி மலரை,

சங்க இலக்கியத் தலைவி ஒருத்தி தன் தலைவனுடன் கொண்ட நட்பைப் பற்றி கூறுகையில் அவனது நாட்டின் சிறப்பை,

“கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”

என்றவாறு தன்தோழியிடம் பகர்கிறாள் (Puliyur Kesigen, 2010).

ஒத்த திணைக்கோட்பாடு

தொல்காப்பியர்அன்புடைக் காமமாம் ஐந்திணையுடன் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் உரைக்கிறார். முதற்பொருளாகிய நிலம், சிறு, பெரும்பொழுதுகளைப் பற்றியும், தெய்வம் முதலான கருப்பொருளைப் பற்றியும், நிமித்தத்தொடு கூடிய உரிப்பொருளைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நம்பியகப் பொருளில் அகப்பொருள், கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என எழுபெற்றித்தாகும் எனவும், புனைந்துரை, உலகியல் திறங்களில் எழுதிணையும் தொல்லியல் வழாமல் சொல்லப்பட வேண்டுமெனவும், திணைப்பெயர்களும், ஐந்திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள்களும் ஒவ்வொரு திணைக்குரிய கருப்பொருள் விரிவும் காட்டியுள்ளார்.

அகத்திணையானது கைக்கிளை தொடங்கி பெருந்திணையில் நிறைவு பெறுவதாக தொல்காப்பியரும் கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என முடிவதாக நம்பியகப்பொருள் சற்று விரித்துக் கூறுகிறது இதனை,

“கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”

மேலும் (Subramanian, 2008),

“மலர்தலை உலகத்துப் புலவோர் ஆய்ந்த

அருந்தமிழ் அகப்பொருள் கைக்கிளை ஐந்திணை

பெருந்திணை என எழுபெற்றித்து ஆகும்”

என்ற நூற்பாக்கள் நுவல்கின்றன (Poongavanam, 2009).

தொல்காப்பியமும் நம்பியும் உரிப்பொருள் ஒப்பீடு

உரிப்பொருளாகிய அக ஒழுக்கம், புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும், பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும், இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும், ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும், இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும் எனப் பத்து வகையினை உடையது.

தொல்காப்பியர் வகுத்தபடி நாற்கவிராச நம்பியும் விளக்கியுள்ளார். இம்மூன்று பொருள்களும் வாழ்வின் அத்தியாவசியமான அடிப்படை ஒழுகலாறாக உரிப்பொருள் நிமித்தங்களாகக் கூறுகிறார்.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

தேருங்காலை திணைக்குரிப்பொருளே”

என தொல்காப்பியரும் (Subramanian, 2008),

“புணர்தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் ஊடலும்

இரங்கலும் இவற்றின் நிமித்தமும் எனஆங்கு

எய்திய உரிப்பொருள் ஐயிறு வகைத்தே”

என்று குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனத் திணையைச் சற்று மாற்றி கூறியுள்ளார் (Poongavanam, 2009). இருப்பினும் உரிப்பொருளில் மாற்றமில்லை. அகத்திணையியலைப் பொருத்தவரை தனியே கட்டுரை அமைத்து, ஏராளமான செய்திகளை வழங்கலாம் இருப்பினும் தற்போது களவு கற்பு என இரண்டு இயல்களையும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டியுள்ளது. மேலும், சில அகச்செய்திகளை ஆய்ந்தறிவோம். திணைப் பாகுபாட்டை விளக்கிவிட்டு, தலைவன் தலைவியின் வாழ்விற்குப் பொருளிட்ட வேண்டி, கற்கவேண்டி, நாட்டிற்காகவும் தலைவன் பொருளிட்டச் செல்வான். இவை ஓதல், பகை, தூது என அனைவராலும் மேற்கொள்ளப்படும் பிரிவு வகைகளாகும். பெண்களை உடன் அழைத்துச் செல்லும் வழக்கம் அன்றில்லை. மடறுதல் தான் விரும்பிய பெண்ணை வேண்டி ஆண்மகன் மடல் ஏறுவான். பெண்டிற்கு அவ்வழக்கமில்லை. இச்செய்தியை,

“முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை

எத்தினை மருங்கினும் மகடுஉ மடல்மேல்

பொற்புடை நெறிமை இன்மையான”

எனும் நூற்பா பறைசாற்றுகிறது.

இதே போல் நாற்கவிராச நம்பியும் கல்வி முதலாகிய எல்லாப் பிரிவுகளுக்கும், தலைமகட்குச் சொல்லிப் பிரிதலும் சொல்லாது பிரிதலும் தலைமகனுக்கு உரியது. மேலும் குலமட மாதரொடு கலமிசைச் சேரலும், குலமட மாதரொடு பாசறைச் சேரலுமாகிய இரண்டும் வெற்றி உயர்ந்த சிறப்பினையுடைய வேந்தர்முதலாகிய மூவர்க்கும் குற்றம் என்று சொல்லுவா கற்று வல்லோர் (Subramanian, 2008). இவையாவும்

“கல்வி முதலா எல்லா வினைக்கும்

சொல்லி அகறலும் சொல்லாது அகறலும்

உரியன் கிழவோன் பெருமனைக் கிழத்திக்கு

குறிப்பின் உணர்த்தும் பெறற்கு அருங்கிழத்திக்கு

எனும் நூற்பாக்கள் உணர்த்துகின்றன (Poongavanam, 2009).

உடன்போக்கில் தலைமக்கள் - சமுதாய ஒப்பீடு”

உடன்போக்கு என்பதைக் “கொண்டு தலைக் கழிதல்” என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. தலைவி தலைவனுடன் செல்வதால் உடன்போக்கு என்று கூறப்படுகிறது. சங்க நூல்களில் இச்செய்கையை,

“கொண்டுதலைக் கழிதலும் பிரிந்தவன் இரங்கலும்

உண்டென மொழிப ஓரிடத்தான” (Subramanian, 2008)

எனவும்,

“அயலோராயினும் அகற்சி மேற்றே”

மனைக்கு அயலிடத்துச் சென்றோராயினும் அதுவும் பிரிவின் கண்படும் என விளக்கியுள்ளார் தொல்காப்பியர் (Subramanian, 2008).

நாற்கவிராசர் நம்பியாராதலைமகளும் தலைமகனும் புணர்ந்து உடன்போகிய காலத்துத் தோழியும் செவிலியும் நற்றாயும் அறத்தொடு நிற்பர்என மொழிகிறார். புணர்ந்து உடன்போய் தலைமகன் வேற்றுணரின் கண்ணே வரைதலும், மீண்டு வந்து தம்மூரின் கண்ணே வரைதலும், உடன்போக்கு இடையீடுபட்டுத் தலைமகள் தமரை வழிபட்டு வரைதலுமாகிய இவை களவு வெளிப்பட்ட பின் வரைதலாகும் எனவும் நுவல்கிறார்.

உடன்போக்கில் தலைவன் தலைவியை அழைத்துச் சென்ற பின்னர் நற்றாய் தன்னிலை பற்றியும், தலைவன் தலைவி நிலை பற்றியும் கூற்று நிகழ்த்துவாள். அடுத்துத் தோழி நற்றாயிடம் அறத்தொடு நிற்பாள். இந்நிலையில் தலைவன் வரைவிற்கு உடன்படாத கூற்றத்தாரிடத்து உரையாற்றுவான். நற்றாய், தோழி, செவிலி தலைவனுக்கு கூற்றுகள் நிகழும். உடன் போக்கில் சென்ற தலைவி குறித்து நற்றாய் வருந்தியுரைத்த இலக்கியப் பாடல்

“தோழியர் துழத் துறை முன்றில் ஆடுங்கால்

வீழ்பவள் போலத் தளருங்கால் - தாழாது

கல்லதர் அத்தத்தைக் காதலன் பின்போதல்

வல்லவோ மாதர் நடை”

தோழியர்கள் துழத் முற்றத்தில் என் மகள் விளையாடும் பொழுது அவளுடைய கால்கள் சற்று தளர்ந்து விழுந்து விடுவாளோ என அஞ்சினேன் இன்று கற்கள் நிரம்பிய காட்டுவழியில் தலைவனுடன் ஓய்ந்து போகாமல் செல்கின்றாள் எங்ஙனம் என்று நற்றாய் வருந்திக் கூறுகிறாள் (Bala Sankaran, 2005).

புணர்ச்சி வகைகள்

மனிதனுக்கு நிகழும் நன்மை தீமைகளுக்குப் பால் அல்லது ஊழ் அல்லது விதிதான் காரணம் என்பது நம்மில் பெரும்பாலான மக்களின் நம்பிக்கை. ஊழின் காரணமாக தலைவனும் தலைவியும் சந்திப்பர். இதை இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பர்.

இயற்கைப் புணர்ச்சி தெய்வத்தால் நிகழ்வது. மேலும் களவொழுக்கத்தின் கண் உள்ளப்புணர்ச்சி, மெய்யுறுபுணர்ச்சி, கள்ளப்புணர்ச்சியாவன காதலர்க்கு உரியனவாகும் என நம்பியகப்பொருள் பகிர்கிறது இதனுள்

“காட்சி முதலாச் சாக்காடு ஈறாகக்

காட்டிய பத்தும் கைவரும் எனினே

மெய்யுறு புணர்ச்சி எய்துதற்கு உரித்தே”

என மெய்யுறு புணர்ச்சி கூடுதற்கும் உரித்தாம் என்று விரிவாகப் பார்க்கப்படுகிறது (Poongavanam, 2009). காட்சி, வேட்கை, ஒருதலை உள்ளுதல், மொழிதல், ஆக்கம், செப்பல்,நாணுவரை இறத்தல், நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல், மறத்தல், மயக்கம், சாக்காடு, என்ற பத்து அவததையும் ஒருங்கே நிகழுமாயின் தலைமகற்கு மெய்யுறு புணர்ச்சி கூடுதற்கும் உரித்தாம் என விளக்குகிறார் நாற்கவிராச நம்பி. மேலும், பிரிவாற்றாமை குறித்து வள்ளுவரும்,

“அரிதரோ தேற்றம் அறிவுடையார்

கண்ணும் பிரிவோ ரிடத்துண்மை யான்”

அறிவுடைய காதலரிடத்தும் பிரிவு ஒரு காலத்தில் உள்ளபடியால் அவர் பிரியேன் என்று சொல்லும் உறுதிமொழியை நம்பித் தெளிவது அரிதாகும் என்கிறார். சமயோசித புத்தியுடன் செயல்படக் கூறுகிறார் (Ramalingam Pillai, 2006).

ஊழ்நிலை அன்பின் வெளிப்பாட்டுத் தன்மை

ஊழின் ஆணையால் ஒத்த தலைவனும், தலைவியும் கண்டனர் தலைமக்கள். இருவர் கண்களும் நாட்டத்தை வெளிப்படுத்தி, இருவரும் அறிவால் உடன்பட்டிருப்பார். மேலும், களவிற்குரிய ஒழுகலாறுகள் நிகழும். இவற்றை

“நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்

கூட்டி உரைக்கும் குறிப்புரை யாகும்”

எனத் தொல்காப்பியரும் (Subramanian, 2008),

“நோக்கினாள் நோக்கி இறைஞ்சினாள் அஃதவள்

யாப்பினுள் அட்டிய நீர்”

என்னை நோக்கினாள், யான் கண்டதும் நோக்கித் தலை குனிந்தால், அது அவள் வளர்க்கும் அன்பினுள் வார்க்கின்ற நீராகும் என்கிறார் வள்ளுவர் (Ramalingam Pillai, 2006). மேலும், இது இயற்கைப் புணர்ச்சி தெய்வத்தால் கூட்டுவிக்கப் பெறவும் கூடும் என விளக்குகிறார் நம்பி

“இயற்கைப் புணர்ச்சி தெய்வத்தின் எய்துழி

முயற்சி இன்றி முடிவ தாகும்”

என்று நுவல்கிறார் (Poongavanam, 2009).

தலைமக்களின் திறனாய்வு கூற்றுகள்

தலைவன் இயல்பாகப் பேசுகையில் தலைவியை முன்னிலைப்படுத்துவான். மேலும் தலைவியைத் தலைவன் முன்னிலைப்படுத்துதல், தன் சொல்வழிப்படுத்தல், தான் விரும்பியதை எடுத்தியம்புதல், தன்னிலை உரைத்தல், தன்கைப்படுத்தல் என்றவாறு தலைவன் இயல்பு இருக்கும் என மொழிகிறார்.

“முன்னிலை யாக்கல் சொல் வழிப்படுத்தல்

நன்னயம் உரைத்தல் நகை நனி உறாஅது”

என உரைத்துள்ளார் (Subramanian, 2008).

இச்செய்தியை நம்பியாரார் தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து போகமாட்டேன் என்று கூறிய சொல்லை உண்மை என்றெண்ணித் தலைவியின் மனம் தெளிவடைகிறது. இதனை,

“தலைவன் மாற்றம் தலைவி தேற்றம்

தெளிவாம் என்பர் தெளிந்திசி னோரே”

என்கிறது (Poongavanam, 2009).

ஊடல் தீர்க்கும் வாயில்கள்

தலைவன் தலைவியிடையே ஊடலைத் தீர்க்கும் முதல் பாலமாக விளங்குபவள் தோழி, தோழிக்குப் பிறகே பாங்கன், செவிலி, இளையோர், கண்போர், பாணர் என வரையறை செய்யலாம். நம்பியக பொருளில் பாணன் முதலாக ஆற்றாமை, பரத்தையர் வரை ஊடல் தணிக்கும் வாயிலோரைப் பகுத்துக் காட்டியுள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

“குறையுற உணர்தல் முன்னுற உணர்தல்

இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல் என

மதியுடம் படுத்தல் ஒரு மூவகைத்தே”

எனத் தோழியின் திறனைக் குறித்துத் தொல்காப்பியரும் (Subramanian, 2008),

“கொளைவல் பாணன் பாடினி கூத்தர்

இளையோர் கண்டோர்”

என்றவாறு வாயில்களைப் பாகுபடுத்திக் கூறியுள்ளார் நாகவிராச நம்பி. இவ்வாயில்களே தலைமக்களின் ஊடலைத் தணிப்பவர்கள் ஆவர் (Poongavanam, 2009).

சங்க காலத் தலைவியின் உள்ளக்கோட்பாடு

தலைவி தலைவனுக்கு எதிராகப் பெரும்பாலும் எதிர் உரை நிகழ்த்தமாட்டாள். குறிப்பால் மட்டுமே உணர்த்துவாள் என அறியப்படுகிறது.

இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“சொல்எதிர்மொழிதல் அருமைத்து ஆகலின்

அல்ல கூற்றுமொழி அவள் வயினான்”

எனப் பகர்கிறார் (Subramanian, 2008). இக்கூற்றை நம்பியகப்பொருளில், தோழி ஒருத்தி தலைவியின் முன்னே நிற்க, தோழியின் மேலுள்ள வெறுப்பால் அவளை நோக்கிக் கூறாது புறமொழியாய்க் கூறுகிறாள். தலைவனிடமும், தோழியிடமும் சில நேரம் புறமொழியாய்ப் பேசுகிறாள் தலைவி. இங்ஙனம்

“தலைவியைப் பாங்கி கழறலும் தலைவி

முன்னிலைப் புறமொழி மொழிலலும்”

என்றவாறு விளங்கலாகிறது (Poongavanam, 2009).

கலித்தொகையில் தோழி தலைவியிடம் தலைவன் உன்னைப் பார்கிறான். பழி தூற்றுவார்கள் என்று நான் போகச் சொன்னேன். அவன் போகவில்லை நம்மை நாம் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாது என உரைக்கையில், தலைவி அவன்பால் எதிர்ச்சொல் கூறாது நிற்கிறாள்.

“நோக்குங்கால் நோக்கித் தொழுஉம்பிறர் காண்பார்

தூக்கிலி தூற்றும் பழியெனக் கைகவித்துப்

போக்குங்காற் போக்கும் நினைந்திருக்கும் மற்றுநாம்

காக்கும் இடமன் றினி

எல்லா எவன்செய்வாம் நாம்”

எனும் பாடல் உணர்த்துகிறது (Viswanathan, 2017).

சூழலியல் கோட்பாடு - சந்திப்பின் குறியிடங்கள்

சூழல் என்பது தாவரங்கள், விலங்குகள் அடங்கிய அனைத்து உயிரினங்களுடன், அவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் அனைத்து இயற்பியல் கூறுகளையும் அடக்கியதாகும். இவைகளுக்கிடையே தொடர்புகள், பரிமாற்றங்கள் அல்லது இடைவினைகள் எவ்வாறு நடைபெறுகிறது என்பதைப் பற்றி கற்றுக்கொள்ளுவதே சூழலியலாகும். இச்சூழல் மனிதரிடையே அவர்களின் வாழ்வில் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். தலைவன், தலைவி களவு வாழ்க்கையில் ஒருவரையொருவர் சந்திப்பர். நாள், குறியிடம் வகுப்பர். அதற்கு சூழல் பார்க்கப்படும். சூழலும், நேரமும் ஆகிய இவையே அவர்களை இணைக்கும் பாலமாகும். குறி எனப்படுவது பகற்குறி, இரவுக்குறி என இருவகையும் அல்ல குறிப்பிடுதலுமாகிய மற்றொரு பிரிவும் உள்ளதெனலாம். பகற்குறிக்குரிய இடம் வீட்டின் புறப்பகுதி எனவும், இரவுக்குறி வீட்டின் அகப்பாட்டெல்லைக்குள்ளும், மனையகத்துள்ளோர்பேசும் சொற்கள் கேட்கும் புற எல்லைக்குள் அமைந்திருக்கும் எனத்தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இவற்றை,

“குறியெனப் படுவது இரவினும் பகலினும்

அறியத் தோன்றும் ஆற்ற தென்ப”

என்ற நூற்பா உரைக்கிறது (Subramanian, 2008). மேலும் நம்பியகப்பொருளில்,

பகற்குறி, இரவுக்குறி, அல்லக்குறி என குறியிடம் மூன்று வகையாக நம்பி பகுத்துள்ளார். பகற்குறி இடத்துக் கூடுதல் பகற்குறி எனவும் இரவின் கண் கூடுதல் இரவுக்குறி ஆகவும் கூறிய இடத்தில் சந்திக்க இயலாத பொழுது அது அல்லகுறியாகும் என அறியலாம்.

“கூட்டல் கூடல் பாங்கின் கூட்டல்

வேட்டல் என்று ஒருநால் வகைத்தே பகற்குறி”

என பகற்குறியின் வகையும், விரியும் மற்ற குறியிடங்களின் வகையும், விரியும் தொல்காப்பியத்தை விரிவாக்கிக் காட்டியுள்ளார். இவையே தலைமக்கள் சந்திக்கும் குறியிடங்களாகும் (Poongavanam, 2009).

சமுதாயக்கோட்பாடு

ஆணும், பெண்ணும் திருமணம் செய்து கொள்வது சமுதாயத்தின் முக்கியமான ஒரு அரங்கமாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இச்செய்கை மூலம் அவர்களின் இல்லற வாழ்வை மதிப்பீடு செய்கின்றனர். இங்கு தலைவனும் தலைவியும் குறியிடம் வகுத்தும் கூடியின்புற முடியாத நேரத்தில் தோழி, தலைவனை விரைந்து தலைவியை மணம் புரிந்து கொள்ள வருமாறு இடித்துரைப்பாள். இவற்றுள்,

“வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல் என்று

ஆயிரெண் டென்ப வரைதல் ஆறே”

என வரைதல் இருவகைப்படும் (Subramanian, 2008). மேலும் நம்பியகப் பொருள் மேலும் இரண்டாக விரித்து,

பொய்த்தல் மறுத்தல் கழறல் மெய்த்தல் என்று

ஒரு நால் வகைத்தே வரைவு கடாதல்

என வகுத்துள்ளார். மேலும், வரைவியலுக்கு தனி இயலமைத்து விளக்கியுரைத்துள்ளமை அறியப்படுகிறது. இதன்கண் 29 நூற்பாக்கள் உள்ளன (Poongavanam, 2009).

சான்றோரின் உளக்கோட்பாடு

தமிழரின் செம்மாந்த வாழ்வு கற்பு வாழ்வே எனக்கொள்ளலாம். எது கற்பு, எது இல்லறம், எப்படி மனையறம் காப்பது என்பவை குறித்துத் தனி இலக்கணத்தையே வகுத்துள்ளனர். வாழ்ந்தும் காட்டியுள்ளனர். தொல்காப்பியமும், நம்பியகப் பொருளும் கற்பியலில் சொல்லப்பட்டுள்ள செய்திகளை ஆய்ந்து நோக்கலாம். கற்பு எனப்படுவது,

“கற்பெனப் படுவது கரனமொடு புணரக்

கொளற்குறி மரடாற் கிழவன் கிழத்துயைக்

கொடைக்குறி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள் வதுவே” (Subramanian, 2008)

எனத் தொல்காப்பியமும்,

“பொற்பமை சிறப்பின் கற்பெனப் படுவதும்

மகிழ்வும் ஊடலும் ஊடல் உணர்தலும்

பிரிவும் பிறவும் மருவிய தாகும்”

என்றவாறு நம்பியும் கூறுகிறது. சமுதாயத்தில் பொய் கூறலும், பிழைபட நடத்தலும் தோன்றிய பின்னர் சான்றோர் ஏற்படுத்தியது வதுவைச் சடங்காகும் என்கின்றனர் (Poongavanam, 2009).

இல்லறக் கோட்பாடு

தலைமகளிடத்து வந்த உரிமைக் கண்ணும் தலைவன் தலைவியிடம் கூற்று நிகழ்த்துவான்.

“கரணத்தின் அமைந்து முடிந்த காலை

நெஞ்சுதளை அவிழ்த்த புணர்ச்சிக் கண்ணும்

எஞ்சா மகிழ்ச்சி இறந்துவரு பருவத்தும்”

ஆகிய நூற்பா பயின்று வருகிறது (Subramanian, 2008). மேலும் நம்பியாராமணம் முடிந்த தலைமக்கள், இல்லறம் செய்து நல்லறம் பேண வாழ்கின்றனர் எனவும் தலைவன் தலைவியின் தனிமையைப் போக்கப் பலவாறு அவரைத் தேற்றுகிறான். இவை,

“தலைவன் தலைவி முன் பாங்கியைப் புகழ்தலும்

தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தலும்”

என்றவாறு நூற்பா கூறுகிறது (Poongavanam, 2009).

மனையற மாண்பு

தலைவன் ஏதேனும் வழி மாறுகையில், தாயைப் போன்று இடித்துரைத்துப் பின்பு தலைவனைத் தழுவிக்கொண்டு ஆதரித்தல், ஆகியன தலைவிக்க உரித்து என்பர். இதனையே,

“தாய்போல் கழறித் தழீஇக் கோடல்

ஆய்வினைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப”

என வகுத்துள்ளார் (Subramanian, 2008).

அன்பு செலுத்துமிடத்தும், பிரிவின் கண்ணும், மக்கட் பேற்றைக் கொடுக்கும் போதும், அவனை தண்டிக்குமிடத்தும் இவ்வாறாகப் பல இடங்களில் பேசுவாள். இவர்களின் இவ்வாழ்க்கையை,

“கிழவோன் மகிழ்ச்சி கிழத்தி மகிழ்ச்சி

பாங்கி மகிழ்ச்சி செவிலி மகிழ்ச்சி என்று”

என்று வகைப்படுத்துகிறது (Poongavanam, 2009).

இல்லற வாழ்வின் இறுதிக் காலத்து பெருமை பொருந்திய மக்களுடன் நிறைந்து அறத்தினை விரும்பிய சுற்றத்தோடு தலைவனும் தலைவியும் சிறந்ததாகிய செம்பொருளை இடைவிடாது நினைத்தல் மனையறத்தின் கடந்த காலப் பயனாகும். இதுவே,

“காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை

ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

என வாழ்வின் நிறைவை மொழிகிறார் (Subramanian, 2008).

மேலும் நாற்கவிராச நம்பியும் தலைமகனும் தலைமகளும் நிறைவாழ்வு மேற்கொண்டபின் தம்முர்நீங்கி வனத்தின்கண் சென்று எல்லையில்லாச் சுற்றத்தொடு துறவறத்தினைக் காப்பர்என மொழிகிறது நம்பியகப்பொருள்.

“மக்களொடு மகிழ்ந்து மனையறங் காத்து

மிக்க காம வேட்கை தீர்ந்துழித்

தலைவனும் தலைவியும் தம்பதி நீங்கித்

தொலைவில் சுற்றமொடு துறவறங் காப்ப”

என்பதே நூற்பாவாகும். ஒப்பற்ற மனையற வாழ்வை மேற்கொள்ளலாம் (Poongavanam, 2009).

முடிவுரை

அகமென்பது அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, இடையிலும் சரி ஒரே விதமாகவே இருந்துள்ளது. சமுதாய அமைப்பில் தலைவன், தலைவி உள்ளிட்ட ஒரு குடும்பம் என்ற அமைப்பே தமிழர்பண்பாடாக அமைந்துள்ளது. எந்தெந்த இடத்தில் எவ்வெவ்வாறு பேச வேண்டும், எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் நம் சமுதாய வாழ்வு நமக்குப் புகட்டுகிறது. மேலும் ‘நஞ்சும் உண்பர்நனிநாகரீகர்’ என்பது போல, ஒரு குடும்பத்தில் எந்த அளவிற்கு தலையிட வேண்டுமோ, அவ்வளவே நிற்பல் நன்றாகும். நம்முன்னோர்வகுத்த நல்லொழுக்கத்தின்படி வாழ்வைத் தொடர்வோம். தமிழில் அகப்பொருள் மூன்று பிரிவாகவும், ஏழு என்ற எண்ணிக்கையோடும் உள்ளது. ஐந்திணை என்பதே சிறப்பானது. அது அன்பு வழிப்பட்டது. ஐந்திணைகளும் நில அடிப்படையில் பாகுபடுத்தப்பட்டு இதற்குரிய உரிப்பொருள்கள் முதல், கரு, உரி என விளக்கப் பெறுகின்றன. மேலும், களவு, கற்பு பற்றிய விளக்கங்களும் இரு நூல்களின் ஒத்த மாறுபட்ட விரிவான கருத்துக்களை ஆய்ந்தோம். தலைமக்களின் இவ்வாழ்வு, எப்படிப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் இல்லறம், துறவறம் எவை என்பது குறித்து இரு நூல்களிலும் ஒன்றுபட்ட செய்திகளை பார்க்கக் கண்டோம். அகவாழ்வின் நிலைகள் அவற்றின் பிரிவுகள், வகைமைகள் தலைவன் தலைவியின் களவு, கற்பு, வாழ்க்கை அவற்றின் அடிப்படை தன்மைகள், குணநலன்கள், இல்லற வாழ்வின் மாண்பு, தலைமக்களின் ஊடல் தீர்க்கும் வாயில்கள், பெற்றோரும், மற்றோரும் செயல்பட்ட விதம் உள்ளிட்ட நிறைய செய்திகளை ஆய்ந்தறிந்தோம். இந்நூற்றாண்டிற்கு 3000 ஆண்டுக்கு முன் தோன்றிய தொல்காப்பியமும் அதன் விரிவாக எழுந்த நம்பியகப் பொருளும் “திருக்குறள்” போல எண்ணி இந்நூலினை தினந்தோறும் வாசித்து வாழ்வில் வரும் சவால்களை வெற்றி கண்டு மிகச் சிறந்த வாழ்வை நாம் மேற்கொள்ளலாம் என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை என்பது இவ்வாய்வின் வழி உணர முடிகிறது.

References

- Bala Sankaran, (2005) Ainthinai ainbathu, New Century Book House, Chennai, India.
- Poongavanam, P. (2009) Narkavirasa Nambi Ezhuthiya agaporul vilakkam, Mulai Pathippagam, Chennai, India.
- Puliyur Kesigen, (2010) Kurunthogai, Sri Senbaga Pathippagam, Chennai, India.
- Ramalingam Pillai, (2006) Thirukkural Thelivurai, Thendral Pathippagam, Chennai, India.
- Subramanian, S.V. (2008) Tholkkappiyam Thelivurai, Meiyappan Pathippagam, Chidambaram, India.
- Viswanathan, A. (2017) Kalithogai, Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License